

Contraportada

-

Flor de xocolata vegana, cor de melmelada de gers i essència de rosa.

La història de sempre, explicada com mai.

Una princesa, un drac, un cavaller i una rosa.

La mateixa llegenda. La de sempre. Però res a veure. Una altra història.

No us deixeu portar pels rumors i les rondalles ensangonades, que la realitat és més dolça del que us han fet creure.

Sí que hi havia un regne atemorit per un drac ferotge que escopia foc. També una dama susceptible de ser raptada i un noble guerrer de capa i espasa, disposat a convertir-se en heroi i salvador. Però... com va anar tot plegat i per què les coses es van posar lletges, és el que nosaltres volem explicar-vos amb pèls i senyals. No us perdeu la veritat que s'amaga darrere de la nostra estimada festa i com un petit detall, pot esdevenir el canvi més gran.

Capítol

-

La mateixa llegenda, una altra història.

Diu la llegenda que per allà l'any... (som més de lletres, així que direm que fa molt de temps) hi havia un regne bonic i no gaire tranquil.

Com us podeu imaginar i com a bon regne que era, tenia un rei, una princesa i podem intuir que també una reina, però d'això no en tenim constància. El que sí que sabem és que comptava amb un bon grapat d'habitants. Si per una cosa es caracteritzava aquella bona gent, era per la seva devoció pels dolços i la xocolata, doncs més de la meitat dels homes i dones que vivien allà, eren pastissers de professió o de vocació.

Com hem dit, les coses no estaven tan tranquil·les com els bons veïns haguessin pretès. Hi havia un ésser que encara no hem mencionat: un drac. El Drach, que és com es feia dir llavors, compartia el bon gust per la xocolata però amb el mal hàbit de menjar-se la dels altres. Entrava a les cases i es posava les botes. Cada dia a una de diferent i cada dia el mateix resultat. Menjava tota la que trobava i al cap d'una estona, quan per algun motiu, la xocolata no se li posava bé, s'enfadava i escopia foc per la boca en senyal de protesta. I de nou, una altra casa en runes. Si és que ja se sap que les males digestions es paguen cares...

Un dia, el pitjor de tots ells, va tenir la gran idea d'anar a saquejar les reserves de palau. Però, en escopir foc i veure que no podia cremar les sòlides parets de pedra, va decidir raptar la princesa com a mostra de desaire.

La reacció del rei va ser desmesurada, ja que va acusar a tots els pastissers de ser els culpables de crear els dolços que el drac anhelava. Dia rere dia, enviava a un pastisser a la cova del drac perquè calmessin a la bèstia i no fes mal a la segrestada princesa, però tots ells fracassaven.

Finalment, i aquí és on tot us encaixarà més, un cavaller anomenat Sant Jordi va entrar en escena amb una gran solució: xocolata vegana! Una deliciosa recepta que duia de la seva llunyana terra. Va enfilarse cap a la cova i va oferir-li al molt enfadat drac.

Evidentment, se la va cruspir en un tres i no res! Una estona més tard, en donar-se compte que estava bé, en va voler més. Després d'empassar-se totes les reserves del pobre Jordi (ara ja li tenim confiança), es va preparar per escopir, i quan ho va fer, van sortir per la seva boca centenars de pètals de rosa vermells com la sang. La princesa, en veure-ho, va decidir que la rosa vermella seria el nou símbol del regne, perquè era com aquesta història: un viatge espinós que acaba a tot color i ben perfumat.

En resum, el Jordi, un sant. La princesa, agraïda i molt. El rei i els habitants, contents i amb gana a aquestes hores. I no cal ni dir, que la xocolata i els dolços vegans van ser la nova fórmula estrella dels pastissers, que aquest cop li regalaven felicitat al nostre estimat drac, sabent que hi hauria una casa on tornar en acabar la jornada.

Princesa, Sant Jordi, rosa i drac. **La mateixa llegenda, una altra història.**